

Синиша Митрић

Геометријски чивилук

Тражио сам те, јутрос ниси била ту.

Онај једнобојни, тамни пончо који је прекривао твоја рамена беше окачен на стари чивилук.

И она туника маслинаста, и сви мириси твоје ведре собе беху распоређени по геометријским местима, превојима, пројекцијама...

Хтео сам само да ти кажем да није било ништа, и онда сам рекао све што није требало.

Сад се успињем тачкастим степеницама, такав је математички универзум, омогућава кретање...

Али то су само дискретни ентитети, без димензија, ишчежавајући додири светлосних корпускула.

Не могу те наћи у простору, а у времену си већ била, и то оном прошлом.

Сва је вера окренута будућем, она је потврда невидљивог, љубав коју си сведочила је таква.

А ја материјалиста, само поврх оних марама, шалова, рукавица, око силних огртача за озеблу душу.

Не само да јој је хладно, него је и болна и тужна и сама:

Тебе тражи, која си отишла, себе тражи изгубљену.

Опет оне монаде, тачке-јединице, атоми, ма не би требало да се деле, ако нешто значе.

Јер ако дођемо поново у онај дом где смо се срели, биће нам потребан нови, боље причвршћен чивилук.

Требаће нам, због силне гардеробе којом се бесмо сакрили од своје голе истине.

Опрости паралелни правцу, сресћемо се ипак у вечности.

Април у Београду

Најдража моја, ту сам. Већ неколико дана обигравам око оне чудесне загонетке: љубавне тајне која нам се збила у оном београдском пролећу деведесет и неке.

Онда завирујем у магловите споменаре већ минулог века...

Смела душа потом полети ка авалским висовима, прохуји широким булеварима или се спусти ка скровитим и утопљеним староградским пасажима.

Панораме свакодневице, слике живота, симболи заједништва, знамења пролазности...

Ту те једнако има и нема, као и у заводљивим сећањима и још варљивијим играма илузија: у поноћним привиђењима и играказима златокосих звезда.

Излазиш дакле, из свих месних одређења и претвараш се у откуцаје: ишчежавајуће тренутке времена, магловите сенке прошлости или нестрпљива ишчекивања.

Како је далека вечност за неизвежбано око. Али ја непоколебљиво истрајавам у стрпљивој нади: нећу ли те изненада насмејану срести на корзоу вечите младости духа.

Убрао бих због тога и завичајне јорговане у чијим је нежним мирисима сачувана стидљива лепота невиности, светост наивности и врлина племићког поверења.

Заронио бих одлучно и у дубоку реку не бих ли са њеним модрозеленим дубинама насликао твоје јединствене очи.

И на крају, нема ми друге, него да покушам размрсити плетиво овог чежњивог срца. Ако опет пронађем само орнаменте пролећа, бар ћу знати да су гравирани љупкошћу твоје детиње душе, средином обећавајућег априла.

Баш ту, у нашој небеској Србији.